

Ужасени, людетъ се разблъскаха назадъ. Глухъ шъ-потъ се издигна.

Той натри ръцетъ си съ чесъна, разгърна ризата на младия момъкъ, който бѣ дошелъ прикрепянь отъ майка си. Сведе лице до раната. Разгледа я внимателно.

Той знаеше, че съ това си дѣяние ще възбуди умра-зата и подозрението на Борила, ала не можеше да остави единъ отъ най-преданитъ находници на съзаклятницитъ да бѣде убитъ отъ насъсканата и заблудена тълпа.

— Вижте! — извика протостраторътъ — нима това е рана отъ проказа? Ето, азъ напипвамъ подъ подутото мѣсто забитото острие на копието. Следъ нѣколко дни счупеното желѣзо ще пробие и ще изкоци навънъ. Каточели не сте виждали рана отъ брань.

Нѣкои се преострашиха, приближиха до болния и раз-гледаха любопитно раната. Вѣрно бѣше. Подутината не бѣ проказа. А гнойта, която течеше показваше, че оста-тъка отъ копието скоро ще пробие забралото мѣсто.

— Не е проказа! — се развикаха смаяни людетъ. Старата жена падна на колѣне предъ Мария, цѣлуна дре-хата ѝ, ръцетъ ѝ.

— Света Мария Темнишка да ти е на помощ! Господъ да те благослови! Ти спаси чедото ми, живота ни, имота ни!

Людетъ напръха, обградиха ги, нададоха възторжени викове. Следъ това всѣки почна да разправя своитъ не-воли. Единъ искаше препорѣка предъ Борила да приеме сина му въ царскитъ конюшни, нѣкаква жена молѣше малко пари за да довърши вѣното на дъщеря си, една вдовица съ седемъ сирака се простна предъ краката на царкинята и занарежда теглата си: отъ месеци вече тѣ не виждали брашно въ къщата си. Хранѣли се съ бобъ и празъ. А и тѣ се привършвали вече... Млада мома искаше да освободятъ годеника ѝ отъ тъмница... Старецъ искаше нѣколко аспри за да си купи памукъ за нова риза... Русо-коса жена разправи за мъжа си, отдавна плененъ отъ ла-тинитъ при Филиповградъ, за страшната си сиромашия, за гладнитъ си и голи деца...